Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 96. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 28-го КВІТНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. THURSDAY, APRIL 28, 1977 No. 96. VOL. LXXXIV.

В НЮ ЙОРКУ ВІДБУДЕТЬСЯ ПЕРША СПІЛЬНА ВИСТАВКА 12 ПОНЕВОЛЕНИХ КУЛЬТУР

Ню Йорк (РСЕК) — Боротьба за права людини та за збереження національних культур, що її провадять різні етнічні, національні та релігійні спільноти в СССР, прибере ще один вимір в суботу, 30-го квітня ц. р., ввечорі, коли представники 12 національних груп, вперше з'єднані у Раді східньоевропейських етнічних культур, відкриють спільну „Виставку забутих культур" у приміщеннях Українського Інституту Америки при 2 Іст 79 вул. та музею Університету Єшіва при 2520 Амстердам евеню.

Як вияв спільного протесту проти спроб СССР на протязі 60 років „совєтизувати" їхні національні ідентичності, виставка складатиметься зі зразків заборонених мистецьких творів та робіт, символів та творів релігійного мистецтва, прикладів народного мистецтва, фотографій та інших історичних пам'яток білоруського, вірменського, грузинського, естонського, жидівського, кримсько-татарського, російського, татарського, російського, татарського, туркменського та українського народів, що сьогодні знаходяться в рамках Совєтського Союзу.

Виставку спонзорує Рада східньоевропейських етнічних культур у співпраці з Департаментом відпочинку та парків міста Ню Йорку, Радою мистецтв стейту Ню Йорку, Українським Інститутом Америки та музеєм Університету Єшіва. Членами почесної президії виставки є пані Патришія Барнз, активна діячка в обороні репресованих мистецьких діячів в СССР та дружина відомого театрального критика „Ню Йорк Таймсу" Клайв Барнз, конгресмен Едвард Коч, президент міської ради Ню Йорку Пол О'Дваєр та Павел Літвінов, колишній член руху опору в Москві, а нині редактор російської „Хроніки поточних подій", що виходить в Ню Йорку. Організаційний комітет виставки очолює пані Інез Вайсман, член дирекції Міжнародної Ліги для репатріяцroutinely російських жидів. Куратором виставки є пані Ольга Чмух, член мистецької ради Українського Інституту Америки, що недавно прибула з України. Їй допомагатиме пані Іванна Петрівська,

На „Виставці забутих культур" будуть показані зразки мистецтва, літератури та народних ремесел народів, що їх совєтська влада на протязі довгих років старається винищити в ім'я гомогенної совєтської культури", — заявила пані Вайсман. „Відвідувачі виставки матимуть змогу перший раз під одним дахом оглянути цінні біблії, звої тори, образи, книжкові, рукописні та періодичні видання, ювелірні вироби, тканини, ікони та серію фотографій, знищених мистецьких та релігійних об'єктів, вивезених з Совєтського Союзу в різні часи. Саме в цей спосіб ми хочемо ствердити права цілих народів, яким відібрано одне з найосновніших людських прав — а саме, право бути собою. В цю пору, коли порушення прав людини хвилюють цілий світ, ми вважаємо, що ця „Виставка забутих культур" є найкращим висловом нашого протесту. Ми вирішили вперше висловити нашу настанову спільно".

На відкритті виставки, яке відбудеться 30-го квітня в Українському Інституті Америки за запрошеннями, представники національних груп, що беруть участь у виставці, виконають мистецьку програму. Сама виставка, яка відбуватиметься рівночасно в Українському Інституті Америки (мистецькі експонати) та в музею Університета Єшіва (книжкові видання), буде відкрита для відвідувачів від неділі 1-го травня до понеділка 9-го травня, кожного дня від 2-ої до 6-ої по полудні, а у вівторок — від 2-ої до 9-ої години вечора.

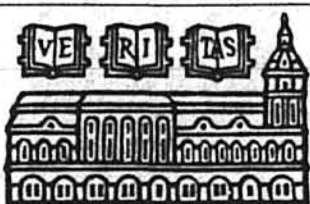
Національні рухи в Австро-Угорщині темою конференції в Гарварді

Кембридж (ФКУ) — В днях 28-30 квітня цього року відбудеться тут в Гарвардському університеті наукова конференція, яка розглядатиме обширну проблематику, пов'язану із культурними, соціяльними і національними рухами Австро-Угорщини в роках 1867-1918 і зокрема аналізуватиметься ті процеси в Галичині.

Конференцію влаштовують Український Науковий Інститут і Центр совєтських та східньоевропейських студій. Одинадцять професорів і спеціялістів виголосять дискусійні доповіді. З українських професорів з-поза Гарварду братимуть участь в конференції: д-р Іван Л. Рудницький (Албертский університет) і д-р Леонід Рудницький (ЛяСалл коледж), як також докторант Іван Павло Гімка з Мічігенського університетту. Гостем буде відомий політичний і громадський діяч д-р Вікентій Шандор, який доповідатиме 30-го квітня ц. р. о год. 2-ій після полудня на тему: „Характеристика історичного розвитку русинів-українців Угорщини і спроби їх денаціоналізувати.

На фундацію

УКРАЇНСЬКОГО НАУКОВОГО ІНСТИТУТУ ГАРВАРДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ /УНІГУ/ потрібно

$2.000.000.00

Попередньо зібрано	1,002,974.44
Всьогоднішньому списку	6,004.00
Разом зібрано:	$1,008,978.44
Ще потрібно:	991.021.56

По 1,000.00 дол. — Михайло Мельникович, Марія Ривак;

800.00 — Іван Ґулич (і аплікація дорівняльного фонду, працедавець подвоїть пожертву);

350.00 — Пожертви друзів в сороковий день смерти бл. п. Олекси Мельниченка;

300.00 — пастор Григорій Домашовець;

По 200.00 — д-р Ігор Ґалярник, Євген Ґулич, Петро й Ірина Твердохліб;

По 100.00 — Павло Бабяк, Іван Вудкевич, Петро Залуга (і аплікація дорівнального фонду), Розалія Козак, Тома Кордуба, проф. Василь Пакуляк, Стефанія Слюзар, Ростислав і Марта Хомяк, Теодор Юревич, Василь Яремишин.

Та 20 менших пожертв — на суму 454.00.

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР ПРОПОНУЄ ВІДКЛАСТИ КОНФЕРЕНЦІЮ В СПРАВІ БЛИЗЬКОГО СХОДУ

Вашінгтон. — Після закінчення дводенних нарад із йорданським королем Гусейном, президент Джіммі Картер у вівторок, 26-го квітня, заявив, що час ще не підхожий на поновне скликання Женевської конференції, яка мала б на меті полагодити довготривалий конфлікт на Близькому Сході. Він заявив, що між арабськими державами та Ізраїлем „різниці в поглядах такі значні", що раніше треба ще „підготувати ґрунт", додаючи, що державний секретар Сайрус Венс незабаром вдруге поїде на Близький Схід, щоб перевести наради з лідерами кількох арабських країн та Ізраїля. Президент заявив, що поспіх щодо поновного скликання Женевської конференції може пошкодити старанням встановити мир в тій частині світу і тому краще цю конференцію відложити.

Король Гуссейн, промовляючи на пресовій конференції, в більшості погоджувався з поглядами президента Картера, заявляючи, що „наперед непідготована і неуплянована конференція може перетворитися в катастрофу". Він твердив, що мир на Близькому Сході може бути встановлений тільки шляхом компромісу, підкреслюючи, що Ізраїль мусить змінити своє „дуже негнучке становище". Король Гуссейн рівнож сказав, що під сучасну пору Ізраїль мілітарно навіть сильніший ніж був під час війни в 1973-го року і тому не має причини боятися, що арабський світ „змете Ізраїль з лиця землі".

Того самого дня, тобто, у вівторок, 26-го квітня, Шльомо Авінері, високий урядовець в ізраїльському міністерстві закордонних справ, натякнув, що Ізраїль може погодитися на те, щоб представники Палестинської Визвольної Організації (ПВО) брали участь у Женевській конференції як частина делегації Йорданії. Досі Ізраїль цілком противився будь-якій участі ПВО в тій конференції, аж поки палестинські араби не визнають право Ізраїля існувати як незалежна держава.

В половині травня відновляться переговори між ЗСА і СССР

Вашінгтон. — Уряди ЗСА та Совєтського Союзу повідомили у вівторок, 26-го квітня, що 11-го травня ц. р. в Женеві розпочнеться нова серія переговорів між представниками обох держав в справі підписання нового договору щодо обмеження стратегічної атомової зброї. Як відомо, в кінці березня совєтські власті відкинули дві американські пропозиції в тій справі, твердячи, що вони були „несправедливі" відносно СССР. Нова серія переговорів в Женеві — під час якої американську делеґацію очолюватиме Пол Варнкі, директор Агенції для справ розброєння і контролі над зброєю, а совєтську Владімір Семйонов — має на меті підготовити ґрунт для нарад державного секретаря Сайруса Венса і совєтського міністра закордонних справ Андрея Ґромика, які мають теж проходити в Женеві, але в кінці травня. Під час підготовчих переговорів будуть зроблені старання усунути деякі „технічні проблеми" — інформує Державний департамент.

Пол Варнкі повідомив пресу, що нема підстав твердити, що наступила якась „драстична зміна" в становищі Москви, підкреслюючи, що „застій щодо атомового роззброєння продовжується", але додав, що недавні розмови президента Джіммі Картера і секретаря Венса із совєтським амбасадором Анатолієм Добриніним дають „підставу надіятися", що Совєтський Союз таки „серйозно бажає" продовжувати переговорювати справу нового договору.

Москва шукає зв'язків з Ізраїлем

Тель Авів, Ізраїль. — Ізраїльська Палата Торгівлі в Тель-Авів-Гайфа одержала від совєтського ІНТОРҐ-у з Парижу, бюра, яке займається підписуванням торговельних договорів з закордонними країнами, листа з пропозицією торговельної виміни і і підшукання в Ізраїлі покупців на совєтський папір, паперові вироби та пов'язані з виробом паперу машини. Совєтську пропозицію інтерпретують в Ізраїлі, як сиґнал, що Москва бажає нав'язати дипломатичні зв'язки з Ізраїлем, які були перервані 10 років тому в часі тривання війни Ізраїлю з арабами. Цві Аміт, директор Торговельної Палати в Тель Авів, заявив, що совєтський лист є першим офіційним контактом з його бюром від 1967 р.

В Ню Йорку відбудеться Український Фестиваль на будову церкви св. Юра

Ню Йорк. — Заходами Комітету Будови Церкви св. Юра тут в днях 29-го 30-го квітня і 1-го травня ц. р. при 7-ій вулиці між Другою і Третьою евеню відбудеться великий український фестиваль, у мистецькій частині якого виступатимуть: дитячий хор „Молода Думка"; хор, співучий ансамбль і шкільна молодь школи й Академії св. Юра; хор „Жайворонки", танцювальний ансамбль „Верховинці" та молодша танцювальна група Осередку СУМА в Ню Йорку; Студія українського народного балету Уляни Кунинської-Шмериковської; старша і молодша групи Пластової Станиці з гагілками і танком-казкою; дітвора світлички при 83-му Відділу СУА (танок) та інші мистецькі одиниці, понад 300 учасників молоді, які виповнятимуть мистецьку програму на протязі усіх трьох днів. У фестивалі, як інформують організатори, візьмуть участь визначні стейтові і міські особистості, телевізія, преса і представники численних українських організацій та установ, як рівнож довколишнє духовенство. Програма включає також різні гри і забави, українські страви, торговельні і розвагові будки тощо. Ввесь дохід призначений на будову нової церкви св. Юра.

АВТОРСЬКИЙ ВЕЧІР Л. КОЛЕНСЬКОЇ

Союзівка. — 89-ий Відділ СУА в Керґонксоні, Н. Й., влаштовує авторський виступ письменниці і журналістки Любови Коленської, який відбудеться тут в неділю, 1-го травня, в годині 1-ій по полудні, в залі церкви св. Трійці. В рамках цієї пополудневої програми авторка відчитає вибрані уривки із своїх вже опублікованих і запланованих до публікації творів.

БРИТАНІЯ ЗАТРИВОЖЕНА СОВЄТСЬКОЮ ПРИЯВНІСТЮ В АФРИЦІ

Каір, Єгипет. — Міністер закордонних справ Великої Британії Дейвід Овен, який перебуває тепер з офіційними відвідинами в країнах Близького Сходу, заявив на передодні переїзду з Каїро в Дамаскус, де він продовжуватиме переговори про справи женевської конференції, що Британія дуже затривожена совєтською приявністю в Африці і посиленою доставою совєтської зброї. Після зустрічі з єгипетським президентом Анваром ель Садатом, Овен зустрічався з кореспондентами, яким він заявив, що „ми намагаємося осягнути замирення в Африці мирним шляхом, а не шляхом насильства і зброї". Він вважає, що збільшена достава совєтської зброї не спричиниться до замирення, а навпаки, стимулюватиме нові війни і заворушення. „Я не можу зрозуміти, — продовжував свою розмову з журналістами д-р Овен, — чому Совєтський Союз витрачає таку силу грошей на доставу зброї до Африки, але релятивно мало прив'язує уваги до мирного полагодження конфліктів на цьому континенті". Дейвід Овен є тепер президентом Ради Міністрів в Европейському Економічному Ринку і з цього становища намагається впливати на дев'ять европейських країн, щоб вони піддержали становище З'єднаних Стейтів Америки і Британії, які пропонують мирну розв'язку проблем в Африці і на Близькому Сході. Досі европейські держави — члени ЕЕР намагалися задержати невтральність, або заявляли, що вони опрацювали свою власну ініціятиву, з якою вони вийдуть у випадку неуспішних заходів ЗСА і Великої Британії. Запитаний кореспондентами, що він думає про створення Палестини, Дейвід Овен покликався на ранішу заяву його попередника Антоні Кросленда, який піддержував створення палестинської держави. Він однак не вказав, де саме має бути палестинська держава. При тому він додав, що в пляні його теперішньої поїздки не передбачається зустрічі з Ясіром Арафатом, головою Палестинської Визвольної Організації. Переходячи до справи Родезії, британський міністер відмітив, що ЗСА мають повне право цікавитись тією проблемою, помимо деяких застережень, висунутих чорними націоналістами. Овен висловив своє переконання, що теперішня Адміністрація президента Картера є дещо інакшою і більше присвячує уваги для усунення расової несправедливости.

Ґромико підлещується індійцям, критикує ЗСА

Ню Делі, Індія. — Міністер закордонних справ СССР Андрей Ґромико відбув у вівторок, 26-го квітня ц.р., двогодинну розмову з новим прем'єр-міністром Індії Мурарджі Десаєм, намагаючись переконати його про мирні цілі Совєтського Союзу в Індії та про те, що дальша приязна співпраця між обидвома країнами є в інтересі Індії. Ґромико запевняв індійського прем'єра, що продовжування приязних зв'язків з Совєтським Союзом абсолютно не перешкоджає Індії поправляти дипломатичні зв'язки з іншими країнами. Але в тому самому часі Ґромико намагався переконати прем'єра Десаї, що ані З'єднані Стейти Америки, ані Китайська Народна Республіка, з якими Індія бажає шукати дружньої співпраці, не дбають так за інтереси індійського народу, як Москва. На урочистому обіді, влаштованому індійським урядом в честь совєтської 14-членної делеґації, Ґромико обвинувачував уряд ЗСА за намагання підмінувати приязні зв'язки між Індією і Совєтським Союзом.

Представники УВУ розпочали поїздку по ЗСА і Канаді

Під час зустрічі представників УВУ з членами Фундації. Стоять [зліва]: Т. Воляник, А. Кобрин, М. Турецький, І. Буртик, о. протопресвітер П. Дубицький, В. Дідович, В. Лучків, П. Ґой.

Ню Йорк, Н. Й. (В. Л-ць). — Офіційні представники Українського Вільного Університету з Мюнхену — о. протопресвітер Паладій Дубицький (УАПЦ), який є членом Товариства Приятелів УВУ, і мгр Володимир Дідович, довголітній генеральний секретар тієї единої у вільному світі високої школи, — розпочали в суботу, 23-го квітня ц. р., свою п'ятитижневу поїздку по більших містах З'єднаних Стейтів Америки і Канади. Вони відвідують від 23-25 квітня — Чікаґо, 25-28 квітня — Мінеаполіс, 28-го квітня до 3-го травня — Вінніпеґ, 3-9 — Саскатун, 9-13 — Едмонтон, 13-16 — Монтреаль, 16-25 — Торонто й околицю, 25-го травня до 3 червня — Ню Йорк й довколішні місцевості, 27-го травня гості відвідають на запрошення головного предсідника Йосипа Лисогора, відпочинкову оселю Українського Народного Союзу Союзівку і візьмуть участь у вечері, що буде там влаштована з нагоди річного засідання Головного Уряду УНС. В цьому ж тижні представники УВУ мають в пляні відвідати Владику Мстислава, Митрополита Української Православної Церкви в ЗСА, єпископа Василя Лостена, адміністратора Філядельфійської Архидієцезії, українські центральні установи, молодечі оселі, зокрема оселю „Вовча Тропа" в Іст Четгем, оселю СУМА в Елленвіллі і оселю ОДУМ-

(Закінчення на стор. 4-ій)

АРЕШТУВАННЯ РУДЕНКА ЦЕ ІСТОРИЧНИЙ ЗЛОЧИН — КАЖЕ ОЛЕСЬ БЕРДНИК КҐБІСТАМ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). - На Захід продістався лист українського письменника, члена Української громадської групи для сприяння виконанню Гельсінкських угод Олеся Бердника до голови КҐБ СССР, Ю. Андропова, та до голови КҐБ УССР, В. Федорчука. О. Бердник м. ін. пише:

„Цього листа я не адресую керівникам найсильнішої в Европі організації для репресій та застрашування. Я його адресую тим, хто опинився на таких важних посадах... Ви спрямували меч організації на людей, які на свою оборону мають тільки СЛОВО. З одної сторони — могутня армада, озброєна до зубів електронікою, стукачами, автомашинами, концтаборами, темницями та ін., а з другої — декілька очайдухів, які стоять проти вихору безправ'я. Покищо арештували Ю. Орлова, М. Руденка, А. Ґінзберга, О. Тихого. Хто буде наступний?... Можливо, дехто має надію, що переживши звірства Гітлера і Сталіна, людство проковтне і не такі маштабні репресії?... Одного з арештованих, Миколу Руденка, я знаю двадцять років... Це великий мислитель і поет... Його ідеї творитимуть епоху майбутньої науки і пізнання. Тому арештування таких людей — це історичний злочин, подібний до інквізиції, до знищення Джордано і Гуса..."

Рівночасно одержано копію листа Оксани Мешко, матері політичного в'язня Олександра Сергієнка, до австралійського посла в СССР, яка просить австралійський уряд домагатися від СССР дозволу для неї, и сина та його родини еміґрувати з СССР. О. Мешко м. ін. пише:

„При кінці 1976 року австралійська громадянка, українка Ліда Денис, повідомила мене, що австралійський уряд вислав на моє прізвище виклик на поселення у Вашій країні. Йшлося про такі особи: 1. про мене, Мешко Оксану Яківну, 1905 року народження, 2. мого сина, Сергієнка Олександра Федоровича, 1932 року народження, 3. дружину сина, Вівчар Звениславу Іванівну, 1947 року народження, 4. мого внука, Сергієнка Устима, 1971 року народження. Виклик був оформлений моєю родичкою, яка проживає в Австралії... Пошта в СССР виклику мені не доручила... Як член Української громадської групи для сприяння виконанню Гельсінкських угод, я особисто зазнаю переслідування і насильства з боку судово-юридичних чинників, і це має вплив та ускладнює положення мого сина — в'язня совісти — в концтаборі. Сергієнко Олександер відбув пів строку свого ув'язнення, себто п'ять років — у страшних умовах Владимірської тюрми і в таборах. З огляду на його стан здоров'я, і згідно з радянськими законами, він може бути звільнений".

Лист Оксани Мешко датований 2 березня 1977 року. Його копія була переслана до австралійського уряду в Канбері.

Повні тексти листів Оксани Мешко й Олеся Бердника будуть надруковані в журналі „Сучасність".

П. Григоренко в шпиталі

Москва. — Пресові аґенції інформують, що видатний дисидент, 69-літній ген. Петро Григоренко побував минулого тижня у шпиталі, де йому мали зробити операцію на простату, але лікарі, після консультації, покищо відсунули реченець операції з огляду на недугу серця, на яку Григоренко вже віддавна хворіє. Згідно з опінією лікарів, треба спочатку підлічити серце. Закордонні кореспонденти одержали цю вістку від приятелів родини Григоренків.

Проф. Л. Добрянський свідчить в Конґресі в справі людських прав

Вашінгтон. — Проф. Лев Добрянський, президент УККА і професор економії в Джорджтавнському університеті, є одним із п'ятьох знавців підсовєтської дійсности, яких спеціяльна Комісія слідкування за порушенням Гельсінкських угод покликала до свідчень в Конґресі ЗСА в середу і четвер, 27-28 квітня.

Свідчення відбуваються перед Комісією в справах безпеки і співробітництва в Европі, яка була створена минулого року з метою слідкування за порушенням людських прав в країнах, уряди яких підписали Гельсінкський акт в серпні 1975-го року. В склад цієї Комісії входять по шість членів Сенату і Палати Репрезентантів та по одному з Державного департаменту і департаментів оборони та торгівлі.

В середу, 27-го квітня, перед комісією мали скласти свої свідчення Пітер Редавей, професор Лондонської економічної школи і відомий кремлінолог; Євгеній Брезенден, 36-літній колишній дисидент і член секти пентекосталістів в СССР, який в 1975-му році прибув на Захід і д-р Казис Бобеліс, голова Об'єднаного Балтійського Комітету в Америці.

На четвер, 28-го квітня, були заплановані свідчення д-ра Л. Добрянського, д-ра Ізраеля Міллера, рабіна і ректора університету Єшіва, та членів Крайової Міжрелігійної Ради в справах совєтських жидів, яка недавно відбула переслухання про релігійні переслідування в СССР. Перед цією Радою з рамені УККА складав свідчення д-р Володимир Душник.

Приготовляючись до запланованої конференції в Беоґраді в червні цього року для перевірки приміння Гельсінкських угод, Комісія безпеки і співробітництва в Европі запланувала ще ряд свідчень на 9, 19, 24 і 25 травня.

Творчість молодих літераторів виказує „недоліки"

Київська „Літературна Україна" інформує, що в Івано-Франківському відбувся п'ятий обласний злет творчої молоді Прикарпаття. На злеті доповідала перший секретар обкому ЛКСМУ Тамара Родіна, відмічуючи працю майже п'ятьсот літераторів, митців, композиторів та акторів та схвалюючи нові твори деяких письменників. Одначе, в дальшому доповідачка підкреслила, що не в усіх творах замітний прогрес, бо іноді в писаннях молодих літераторів „ліричні герої не піднімаються вище дрібненьких особистих переживань, надто заглиблюються у своє „я", обминаючи загальнолюдські турботи".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holi days by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Розбишакам не можна вірити

Неофіційні зв'язки комуністичного режиму Куби з американськими „приватними" особами почалися ще в січні ц.р., коли на Кубі побував в характері „праватної особи" сенатор Джордж МекҐоверн, а опісля конгресмен Бінгем, демократ з нюйоркського стейту, який зустрічався у Гавані з диктатором Фіделем Кастром та іншими кубинськими офіційними представниками. Повернувшись через Вашінгтон до Ню Йорку, згаданий конгресмен заявив на пресконференції 16-го лютого, що „голова уряду Куби прагне налагодити нормальні взаємини з урядом ЗСА, але з передумовою, що перший крок зроблять ЗСА, зносячи запроваджене в 1962 р. торговельне ембарго". Бажання Куби замиритися передав президентові Картерові також мехіканський президент Хозе Льопез Портільйо, давши зрозуміти американському урядові, що Куба готова піти навіть на деякі поступки, щоб тільки поправити кубинсько-американські взаємини. Президент Картер у свою чергу, виступаючи в лютому перед робітниками сільського господарства і відповідаючи на поставлені йому кореспондентами запити, заявляв, що він отримав інформацію про намір кубинського уряду вивести своє військо з Анголі і не мішатися більше до справ на Близькому Сході. Це, — заявляв тоді Картер, — було б кроком вперед на шляху до нормалізації відносин з Кубою. „Якщо Куба, — говорив президент Картер, — зможе нас переконати, що вона хоче припинити свій неґативний вплив в інших країнах Західньої півкулі, ладна відмовитися від насильницьких актів в заокеанських державах, зокрема в Південній Америці, і шануватиме права людини, то ми готові вжити заходів для нормалізації взаємин з Кубою". Коментуючи слова Картера, політичні аналітики стверджували тоді, що вони бачать познаки прогресу у тій ділянці і, що офіційні переговори між Кубою і ЗСА зможуть імовірно розпочатися ще перед кінцем цього року.

Виглядає, що коментатори не помилялись. Куба, яка переживає перманентну економічну кризу і задихається від недостач, до чого признались у розмові з бізнесменами з Міннесоти Фідель Кастро і його помічники, шукає шляхів замирення з ЗСА з надією, що таке замирення спричиниться до поправи економічної ситуації і поповнення кубинської індустрії новими технологічними засобами, без чого не може обійтися сьогодні жадна держава. Кастро, переходячи в розмові на політичні теми, вдруге згадав про можливість відтягнення кубинських військових частин з Анголі, хоч не назвав реченця, до якого кубинські війська могли б покинути цю африканську державу. Можливо, що ця справа буде темою розмов між офіційною американською делеґацією, яку очолює Теренс А. Тодман, високий урядовець Державного департаменту, і кубинськими представниками. Бо хоч завданням делеґації ЗСА є вести переговори виключно про морські шляхи і риболовлю в недозволеній зоні, то ніхто з політичних спостерігачів не сумнівається, що Куба піднесе також інші справи, зокрема справу відновлення політичних і торговельних відносин із ЗСА та знесення господарського ембарґа в заміну за відтягнення своїх військ з Анголі.

Було б непростимою помилкою, якщо б уряд ЗСА пішов на якінебудь концесії без жадних конкретних передумов, спираючись на словні обіцянки кубинського диктатора, які, як і обіцянки совєтських верховодів, не мають ніякої практичної вартости. Розбишакам ніколи не можна вірити.

Львівський театр „продовжує антиклерикальну лінію"

У Львівському державному академічному театрі опери та балету ім. Івана Франка відбулась прем'єра опери Р. Вагнера „Тангойзер", вперше поставлена в Україні, — інформує київська „Радянська Україна". В Дальших рядках газета пише, що управа театру, поставивши „Тангойзера" — „продовжує антиклерикальну лінію репертуару, закладену в багатьох попередніх виставах — опері „Овід", балетах „Есмеральда", „Створення світу", „Тіль Ойлєншпіґель" Колективом театру, як завважує „Радянська Україна", кермувало „емоційне глибоко філософське вирішення".

М. Лотоцький

ЗА ШИРМОЮ ВІЙСЬКОВОЇ СИЛИ

Паризький тижневик „L'Express" помістив на своїх сторінках велике інтерв'ю із знавцем совєтських і західніх відносин Мішелем Ґордій, який є теж автором книжки „Visa to Moscow". Його міркування мають свою вимогу.

Коли в Гельсінках підписувано трактат, то люди, які „робили політику" в Москві, вірили, що той трактат послужить тільки їхнім цілям. Не сподівалися, що трактат спричиниться теж до поширення дисидентського руху. Щоправда, совєти не дуже журилися своїми дисидентами. Вони їх виарештовували й далі арештують. Їх більше турбує дисидентський рух у Польщі й Чехо-Словаччині, бо бояться, щоб той рух не спричинився до зміни системи в цих країнах. Хто пильно читає совєтські газети, може запримітити, що совєти вже наново повели наклепницьку кампанію на „капіталістичні" країни, щоб відвернути увагу від дисидентського руху. Так було під час В'єтнамської війни, так є і тепер, СССР видає чимраз менше дозволів на еміґрацію. В 1976 році виеміґрувало з СССР багато менше людей, ніж 1972 і 1973 роках. „Одначе, не треба занадто перейматися жидівською еміґрацією. Я кажу це, хоч я жид. Всім іншим — українцям, литовцям і вірменам — повинно бути дозволено еміґрувати, якщо вони хочуть. Є тисячі прохань у справі родинної злуки на основі Гельсінкського договору."

„Скільки є дисидентів у СССР, точно годі сказати" — каже автор. — „Знаємо, що діється в Москві, Києві, Одесі, Ризі, Грузії. Одначе, я не вірю, щоб той рух був заініційований якимсь невидимим чинником". Це рух, який совєти назвали б „заразою". КҐБ дуже сильне, але бувають випадки, що службовці при переслухуванні подають своє прізвище „Я майор Іванов" і т.д. Вони бояться за свою особисту будуччину. Раніше чогось такого не бувало. З того виходить, що тепер у СССР настала велика непевність, а може і внутрішня боротьба в найвищих колах комуністичної партії. КҐБ — це не монолітний твір. В різних містах є різний підхід у справі метод і жорстокостей. Чим менше місто і чим більше віддалене від Москви, тим гірше буває там, бо там нема західніх кореспондентів.

Автор не вірить, щоб заходило аж до того, що совєтські верховоди пробували б своїм власним положенням. Він думає, що вони вже застарі. Рішуче в них немає помислів. Не мають уяви. В них не було нових або конструктивних думок від часу Хрущова. Вони стали більш консервативними, більше реакціонерськими в кожній ділянці від коли відійшов Хрущов. Не перечить, що був деякий технічний поступ у ділянці ракет і озброєння, але навіть і щодо того сумнівається трохи. Не обнижує совєтської мілітарної сили. Каже тільки, що все не може бути досконале, коли взяти під увагу загальний хаос, безладдя і корупцію в Совєтському Союзі. Гадає, що найбільшою журбою режиму це не дисиденти, а хаос і безпорядки, що всюди поширюються. Про все те годі довідатися від західніх кореспондентів, бо їх само собою, дуже пильнують, їм приходиться дуже тяжко заходити всюди. Деяких дуже сміливих зустрічає доля кореспондента Кримського, якого прогнали з СССР. Кореспонденти взагалі не мають доступу до внутрішнього життя совєтських громадян. Тому легше писати про Москву з Парижа ніж з Москви. „В Парижі — каже автор — перебуває багато совєтських людей, про яких не знаємо хто вони, які є призначені на тимчасове становище, або бувають на вакаціях. Якщо вони знають мене, довіряють мені й приходять поговорити. Я народився в Росії, говорю по-російськи так добре як і вони. Є теж мандрівники, головно молоді люди. Не можу подати їх прізвищ. Одначе, один що був у січні в СССР, бачив чимало неприваблюючого в тамошньому житті, бачив як живуть собі упривілейовані люди, добре знані письменники, науковці, або високі партійні службовці. Якже ж вони дістають м'ясо зимою? Шофер вантажного авта під'їжджає з м'ясом до задніх дверей, а ви за м'ясо мусите платити 10 до 20 разів більше установленої ціни. Коли ж хочете дістати стільки то й стільки м'яса, мусите купляти стільки ж кав'яру, чого не можете дістати в ніякій іншій крамниці. Той сам чоловік бачив, як у державній крамниці покупець зісовував рублеві банкоти продавцеві, щоб одержати трохи спрасованого м'яса, або риби з-під прилавка. Це діється на очах. Діється в Москві, яка є зразковим виставовим вікном. Набагато гірше є на провінції й уже було. Є величезна нестача харчових продуктів. Країна, яка готовиться до 60-ліття жовтневої революції, все ще не зуміла наладнати розподільну систему, що дійсно розподіляла б товари. На кожній залізничній станції в Москві побачите людей, які їхали 300-400 миль з великими порожніми мішками, або валізами, бо хочуть закуповувати в Москві речі, яких не можуть дістати в своїх селах і містечках. Це хаос, А щодо корупції — то вона є всюди. Коли хочете бачити лікаря, щоб дістати безплатну медичну допомогу, то лікар, або його медсестра скаже вам, якщо хочете одержати медицину, а передовсім антибіотики, мусите дати від руки стільки то й стільки рублів. Навіть „Крокодиль" дискутує над ти

То як можливе, що совєти мають такі добрі ракети, модерні танки, нуклеарні підводні човни і т.д.?

(Закінчення на стор. 3-ій)

Леонід Полтава

ПОЛІТВ'ЯЗЕНЬ ЄВГЕН ГРИЦЯК СТУКАЄ В ДВЕРІ ОН

Євген Грицяк — знайоме і незнайоме прізвище.

Солженіцин згадує в „Архіпелаг ГУЛАГ" про масові повстання політв'язнів у червоних концтаборах незабаром після смерти Сталіна. Повстання були такої сили, що загрожували перехлюпнутись за колючі дроти кацетів. Хрущову довелося випускати пару з перегрітого казана: сотні тисяч політв'язнів повернулись на свободу, проблематичну і відносну в СССР. В одному з таборів повстання очолив Євген Грицяк, українець, підпільник-націоналіст, засуджений в 1949 р. на 25 літ в'язниці. У далекому холодному Норильську він підняв повстання в'язнів: українців, білорусів, балтійців та ін. Під час так зв. десталінізації його випущено на волю в 1956 році. Але в 1959 р. Є. Грицяка знову заарештувало КҐБ і протягом 5 років намагалося „зламати хребта", щоб у 1964 р. знову випустити і запропонувати негідну ролю таємного інформатора КҐБ. Чесна людина відмовилась, за що режим позбавив змоги працювати. Рятуючись, Є. Грицяк навчився фоторемесла і так заробляв на хліб — і це заборонили. А хто в СССР не працює, той „тунеядець", такого знову можна запакувати в Сибір.

Переслідуваний і гнаний, громадянин Євген Грицяк звернувся листом до Москви, до „товариша" Подгорного у Верховному Совєті, з проханням дати йому право еміґрувати з СССР. Він подав свою адресу: село Устя, Снятинського району на Івано-Франківщині, Українська ССР. У тім листі до Подгорного, згадуючи про свої митарства, інформує, між ін., про намагання листуватися з містом Оровіль (у Індії), яке за постановою ЮНЕСКО в 1968 р. стало нібито відкритим зразковим містом співпраці всіх народів, в ім'я миру і т. д. КҐБ припинило й те листування, хоча СССР підписався під постановою ЮНЕСКО. У листі в Москву, написаному влітку 1976 р., Євген Грицяк заявив: „Уряд СССР підписав Універсальну Деклярацію людських прав і таким чином визнав право на еміґрацію. Здійсніть це право, дозвольте мені еміґрувати".

Московський кореспондент „Чікаго Трибюн" Філіп Капуто опублікував у названій газеті з 16-го березня 1977 р. докладну інформацію про переслідування Євгена Грицяка, зазначаючи, що він — напередодні третього арешту.

Український Інформаційний Центр (136 Друга евеню в Ню Йорку) опублікував англомовну брошуру на 16 стор. під наг.: „Євген Грицяк — Відкритий лист до Миколи Підгорного". У цьому документі поміщено листа до Подгорного, статтю Ф. Капуто та „Вступ", у якому розповідається не лише про справу Є. Грицяка, а й про дії ОУН та УПА, про масові повстання в таборах політв'язнів у СССР та зацитовано 55 і 56-ий розділи Хартії ОН, в яких сказано, що підписані держави (у тому й СССР) зобов'язані „респектувати людські права і основні свободи, без різниці" і т. д.

Брошуру-документ злалив директор Українського Інформаційного Центру мгр Борис Потапенко, син музиколога і диригента Капелі бандуристок при Осередку СУМА в Детройті, Петра Потапенка. З рамени УІЦентру він уже видав серію документів про ВАКЛЬ, Юрія Шухевича, Валентина Мороза та ін. — для Об'єднаних Націй. Він мав авдиєнції в амбасадах Чіле, ЗСА та ін. у справах оборони національно-державних, самостійницьких прав України та людських і національних прав її народу.

Згадане видання мгр Б. Потапенко призначив спеціяльно для представників держав — членів ОН, американського Уряду і Конґресу та міжнародних установ, що займаються справами оборони прав людини, як Амнесті Інтернешенел і ін.

Борис Потапенко, уродженець Детройту, однаково володіє українською і англійською мовами. Він закінчив політичні науки у Вейн Стейт університеті в Детройті, а в Ню Йорку здобув маґістерку у Міжнародних зв'язках при Лонг Айленд університеті, а також закінчив однорічний „Інститут ОН" при тім же університеті. Очолював різні пости в ТУСМ, був активним у СУМА, є головою Осередку ТУСМ у Ню Йорку та секретарем зовнішньої комісії при УККА.

Під час розмови мгр Борис Потапенко повідомив, що тепер він розпочав широку акцію на форумі ОН на тему деколонізації в світі: провадить посилену інформаційну діяльність серед різних представництв у тій міжнародній організації з огляду на недалеку Београдську Конференцію на тему людських прав.

Р. Раковський

НАД ЦІЛЮЩИМИ ВОДАМИ

В Ню Йорку падав сніг — а ми сиділи над берегом невеличкого озера в місцевості Warm Mineral Springs на Фльориді. Сонце дуже сильно пригрівало, але ще тепліша була вода в озері, огрівана підводними, гарячими джерелами — постійна температура цілий рік 87 градусів Фаренгайта. Довкруги озера травники і пальми, вигідні крісла й лежаки для купелевих гостей. Озеро дуже глибоке, однак при березі, довкруги озера, відгороджена линвами безпечна зона неглибокої води. Окреме місце відгороджене для дітей і окремі поруччя для немічних. Декотрих приводять до поруччя на кріслах-колісницях. Довкруги линви ходять і на глибокій воді плавають переважно старші люди. На березі ми побачили двох чорних, та виявилося, що це білі, тільки цілі вимазані боровиною. Не видно порторіканців. На травниках і під пальмами якось не видно порозкиданих бляшанок, пляшок, паперів, обгризених кісток та інших речей, що так прикрашають нюйоркські пляжі. Купелеве заведення відкрите цілий рік —день—в день — крім Різдва. Найгірший сезон літом, коли спеки і багато дощів.

Пливемо кругом озера і чуємо дуже часто українську мову. Приїхали сюди наші земляки з далеких сторін: з Торонта, Монтреалю, Чікаго, Детройту і, очевидно, з міста і стейту Ню Йорк. Їхали літаками, автами (2-3 дні), автобусами і залізницею — головним чином, щоб знайти пільгу в різних недугах, на які має помагати ця тепла, мінеральна вода, що містить в собі могнезії, сірку, содіюм та інші мінерали — 18 частин на тисячу. Ми з жінкою в перших днях осягнули одно: соняшне попарення лиця, носа та інших, занадто виставлених на соняшне проміння частин тіла. Оглядаючись в місцевій аптеці за відповідними смаровилами, ми нечайно побачили великий, рукою розписаний афіш українською мовою, в якім Т-во св. Андрея повідомляє, що свято Тараса Шевченка відбудеться в неділю, 20 березня 1977 р. о год. 7 вечора у місцевій єпископальній церкві.

Їдемо туди, щоб вшанувати пам'ять Кобзаря і сподіваємося відбути доволі нецікаву імпрезу. Ми були приємно здивовані. Програму свята уложила і провадила культ.-освітня референтка місцевого „Українського релігійного й культурного осередку ім. св. Андрея" п-ні Лариса Мурович-Тимошенко, відома поетеса. Невеликий числом, але добрий мішаний хор під орудою досвідченого диригента Юрія Головка започаткував свято „Заповітом", відтак відспівав ще дві пісні, а на закінчення свята „Ще не вмерла Україна" разом з приявними. Вступне слово п—ні Лариси Мурович-Тимошенко, коротка доповідь п-ні Олени Річицької про жіночі постаті в житті Т. Шевченка і головна доповідь Епіфанія Гринькова про релігійний світогляд Т. Шевченка, ілюстрована влучно деклямаціями пань О. Річицької і Н. Дубилко, три добре виголошені декламації у виконанні п-ні П. Різник і пп. В. Тимошенка та М. Шпіка і ще замітний виступ професора Герберта Маршала, котрий висловив свій подив для Шевченка та продеклямував з чуттям свій переклад на англійську мову „Думи мої" були в програмі цього наскрізь удачного свята, яке відбулося в залі єпископальної церкви, що її виповнили вщерть місцеві й приїжджі громадяни.

Про діяльність і пляни „Осередку ім. св. Андрея", що діє на терені Норт Порт, Ворм Мінерал Спрінгс та в околиці, поінформував приявних, після закінчення свята, його голова Володимир Різник. Осередок має на меті об'єднувати всіх українців, без огляду на віровизнання, які живуть постійно чи тимчасово на терені дії Осередку. На підставі статуту, завданням Осередку є: „Уможливити всім українцям-християнам всіх віровизнань молитися Богові в їхньому обряді; збирати й зберігати всі традиційні українські релігійні і культурні надбання; заснувати український культурний осередок для громадських та виховних цілей, для розвитку християнського обряду, традицій, звичаїв та історії; допомагати потребуючим українським ветеранам і старшим віком моральною й фінансовою допомогою, мешканням і харчами; поширювати серед довкілля всіми доступними засобами краще розуміння українських проблем; вдержувати зв'язок з українськими організаціями в ЗСА і Канаді та в інших країнах для успішної співпраці з українським громадянством і для допомоги шляхетним змаганням українського народу здобути незалежність і волю".

Осередок має чартер неприбуткової, звільненої від податків установи і вже здійснює дещо із намічених завдань. Покищо у винаймленій церковній залі єпископальної церкви відбуваються, в міру того, як можна спровадити священика, богослуження українсько-католицького або православного обряду, в котрих приймають участь всі українські громадяни без різниці віровизнання. В тій же залі відбуваються сходини, доповіді та святкування. Але брак власного приміщення відчувається дошкульно. Тому Осередок набув 5 1/2 акрів будівельної площі в добрім поло-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Ольга Мак

КОТИТИСЯ ДАЛІ, ЧИ ОПАМ'ЯТАТИСЯ?

ПЕРЕД КОНҐРЕСОМ СФУЖО

I

Вже з чверть століття живемо в добі, коли потреба нового жіночого руху стає все гострішим імперативом дня. Підкреслюємо нового жіночого руху, який підніс би кличі відмінні, а навіть у значній мірі суперечні до тих, що їх підносили основоположниці жіночої емансипації. Наступив бо скрайній час, щоб організоване й неорганізоване жіноцтво у цілому світі підсумувало не лишень осяги, а й шкоди цього руху і спільними силами взялися б за відвернення катастрофи, в обличчі якої стоїть людство. Завдання нелегке, але це заразом чи не єдиний випадок в історії, коли майбутнє залежить від жінки і ставить перед нею великий вирішальний іспит.

Спочатку жіночий емансипаційний рух, цілком подібний до руху за знесення невільництва, мав шляхетні, слушні і Богом признані вимоги. Але з моментом, коли мети осягнено, себто, коли жінка стала повноправною людиною і громадянкою, його існування втратило сенс, як по скасуванні рабства тратила глузд боротьба за права рабів. Птроте, коли звільнені раби чи кріпаки, скинувши кайдани, почали просто шукати свого місця в житті поміж вільними людьми, жінки, вже одержавши рівноправність, заходилися творити власні об'єднання і власну пресу, не то намагаючись перевищити чоловіків у рівноправності не то, навпаки, старанно затираючи саме той знак рівняння між собою і чоловіками, за який вони так завзято і довго змагалися.

У первісні часи на світанку людства природне призначення чоловіка й жінки було межово чітке і просте: жінка сиділа в печері, родила й вирощувала дітей, а при тому пильнувала родинного вогнища-того вогнища, що через мільйони літ дійшло до нас як священний символ: чоловік же брав у руки довбню і йшов з печери щоб здобути харчів й оберегти і жінку і дітей від небезпеки. Чи було це за матріярхату, чи вже було за „патріярхату" — по суті нічого не мінялося, і ніхто ні тоді, ні тепер не міг би сказати, чия роля була важливіша: чоловікова чи жінчина?

Повертаючись із важких небезпечних виправ, чоловік стрічав у печері радість, знаходив тепло вогнища, страву й відпочинок. Родина тішилася, коли опікун і годувальник повертався живий, журилися, коли він повертався поранений, і попадали у відчай, коли він не повертався взагалі. Важко було й чоловікові, коли він, повернувшись, заставав погасле вогнище й знищену родину. Різниця була лишень у тому, що чоловік міг скоріше притягнути в печеру іншу подругу й заснувати нову сім'ю. Жінка ж і діти, залишившись без батька, були безпомічними і беззахисними.

Напевне і в тих часах далеко не все було ідеальне і напевне було багато такого, що обурило би сучасну людину, однак треба признати, що в основному цей розподіл функцій був єдино правильним. А доказом тієї правильности був факт, що під наглядом матері й охороною батька малі „печеренята" щасливо множилися. І хоч не було ані лікарів, ані щеплень, ані елементарних понять про гігієну, смертність при найбільших зусиллях не могла подолати приросту. Діти доходили певного віку і йшли своїми дорогами, закладаючи нові родини і все густіше заселюючи землю. Але коли би печерна мати, захоплена ідеями рівноправности, замість пильнувати дітей і вогнища, взяла в руки довбню, а на своє місце посадовила чоловіка, то сьогодні напевно ні людства, ні ніяких організацій не було б. Навіть жіночих.

І навіть по упливі багатьох тисячеліть, коли вже постали народи й держави, коли розвинулися й ускладнилися суспільно-економічні взаємини серед людства, коли вже і в самій родині більше чи менше стерся первісний чіткий обрис нескладних обов'язків батька й матері, суть їх не мінялася: мати далі пильнувала дітей і родинного вогнища, батько відповідав за добробут і безпеку родини.

Але, природно, що чоловікові „поза печерою" відкривався ширший світ, і тому світоглядово чоловік розвивався швидше й інакше, ніж прив'язана своїми обов'язками до місця жінка. Чоловік боровся, здобував, мандрував і пізнавав. Розумовий розвиток жінки не мав того засягу, бо зосереджувався довкола потреб дому і материнства. Він ішов в іншій площині, й логічно припускати, що повсякденна практика й спостережливість зродили багато ідей, які лягли в основу сучасної медицини, мистецтва, або широкої індустрії ткацтва й виробів для домашнього вжитку. Про кулінарію зайве навіть згадувати.

Важко сказати, коли чоловік почав зловживати владою сильнішого, бувалішого, а головне, менше зв'язаного. Можливо, ще за неоліту, відразу по упадку матріярхату. Можливо, що власне матріярхат і впав через бажання чоловіків використати свою перевагу. Але це, зрештою, великого значення не має. Знаємо лишень з історії, що в кожного народу чоловіки зловживали своїм становищем, більше чи менше, гостріше чи лагідніше. В одних державах обмеження жінки було встановлене писаним законом, в інших — чисто практично. Та й у християн було сказано: „Жінка в церкві мовчить!" І нічого не зміняли вийнятки, коли окремі жінки вже в давніх часах уміли вирватися поза всякі обмеження і блиском свого інтелекту притемнити славу найвидатніших своїх сучасників „сильнішої статі" — на загалі це не відбилося.

Та врешті настали нові часи, і жінка, піднесена на певний щабель, — ніде правди діти, — таки в основному створених чоловіком культури й цивілізації, збунтувалася. Вона зажадала доступу до науки і до державного життя. Цікаво при тому зазначити, що боротьбу почали інтеліґентки, себто, жінки з вищої суспільної верстви, які, маючи до послуг няньок, покоївок, куховарок (чи про їхню емансипацію думали також?), а навіть конюхів і лакеїв, не були аж так дуже упосліджені. Вони мали більшу чи меншу освіту, мали непогане життя, втішалися виключною пошаною серед мужчин, і єдине, чого їм бракувало, була рівноправність. Врешті, по завзятій боротьбі, здобули й це. І з перемоги можна було би лишень радіти, коли б ота здобута рівноправність не ввійшла згодом у колізію з Богом жінці призначеними й тисячелітніми традиціями освяченими обов'язками матері й хоронительки родинного вогнища.

На світі є багато розумних і корисних речей, які, однак, можуть стати дуже небезпечними, коли ними користуватися невміло, або їх надуживати. І свобода взагалі, як і жіноча рівноправність, також до них належать. Ні свобода, ні рівноправність від обов'язків не звільняють, навпаки, накладають відповідальність. Тому, наприклад, раба за його проступки перед судом не ставили — його просто карали, або милували, залежно від рішення власника. Але з моментом, коли раб ставав вільним, він разом зі свободою брав на себе й відповідальність за свої вчинки. Щось подібне було і з жінками у державах, які жіночої рівноправности не визнавали.

І здобута рівноправність зовсім не звільняла і не могла звільнити жінки від її головного призначення, тільки наклала на неї додаткові обов'язки громадянського характеру. Але жінка, не вдоволившись і тим, ще й забажала стати матеріяльно незалежною від чоловіка. Виразніше сказавши, вона відмовилася ділити з чоловіком те, що їй належалося по закону, а вирішила також і собі „взяти в руки довбню".

У старій Арабії закон не забороняв дівчині посвятитися науці, але при умові, що така дівчина зречеться права на подружжя. Вона скидала з обличчя запону і вдягала інакшу одежу, що відрізняло її від інших жінок і викликало окрему пошану. Закон, треба признати був суворий, але не позбавлений глузду. Бо жінка — або жінка, або тільки „людина взагалі". Підкреслюємо тільки, бо бути жінкою зовсім не означає бути чимсь нижчевартісним, ніж людиною. Скоріше навпаки. І тому майже у всіх народів шлюб уважається дуже врочистою подією, зв'язаною з багатою символічною обрядовістю: адже молоді, склавши присягу в церкві, чи підписавши шлюбний контракт, переступають поріг нового життя! Вони закладають свою власну родину і приймають на себе дуже відповідальні обов'язки. Щодо молодої, то вона пориває зі своїм родом, виходить з-під влади чи опіки батьків, щоб згодом узяти під свою опіку власних нащадків.

(Продовження буде)

ЗА ШИРМОЮ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Причина цьому та, що совєти деяким речам признають пріоритет. Найкращі уми призначують до таких проєктів, а чорт ма з готелевими водопроводами, або картоплями по крамницях. Найважніше — це ракети. Тож будуть ракети. Дуже сумніваюся, що їхні ракети такі досконалі, як це впевняють деякі американські політики з огляду на бюджет."

Це правда, що конвенційне озброєння збільшено і удосконалено у Східній Німеччині, Чехо-Словаччині, Польщі й західній частині СССР. Про це було в газетах. Нема сумніву, що совєтську фльоту значно поширено. Скільки те все коштувало, це — здається — ніхто не буде знати. Це удосконалення до деякої міри було зроблено з уваги на Китай, як теж щоб сателітні держави вдержати в сфері совєтських впливів. Війська потрібно теж і в самому Совєтському Союзі на випадок малих бунтів, страйків чи заворушень у Східній Европі. Автор був у Китаї в 1971 і 1975 роках. Він знає, що там кажуть, що совєти готовляться до нападу на Західню Европу, Щодо того, то автор дуже обережний. Він думає, що з огляду на теперішній стан конвенційного і нуклеарного озброєння, совєти не поважилися б на несподіванний напад на Західню Европу так довго поки вони вірять, що ЗСА не втратили заінтересування Европою. Інакше це створило б дуже небезпечне положення.

Найвищий Суд ЗСА відмовляється розглядати відклик засуджених дорадників Ніксона

Вашінгтон. — Найвищий Суд ЗСА ще в п'ятницю, 15-го квітня, 5-ма голосами проти 3-ох відмовився розглядати клопотання трьох колишніх дорадників президента Ричарда Ніксона, засуджених за старання затаїти горезвісну Вотергейтську аферу, але це рішення Найвищого Суду стало загально відоме щойно в четвер, 21-го квітня. Суд відмовився розглядати апеляцію Джона Мічелла, колишнього генерального прокуратора ЗСА, та Г. Р. Гальдемана і Джона Д. Ерліхмана, колишніх чільних дорадників президента Ніксона. Вони були засуджені в січні 1975-го року і їм загрожує ув'язнення від 2-ох до 8-ох років. Мічелл, Гальдеман і Ерліхман твердять, що вони невинні і внесли апеляцію до Найвищого Суду. Хоча 15-го квітня Суд відмовився розглядати їхнє клопотання, то достовірні джерела твердять, що головний суддя Воррен Берґер заявив, що апеляція „тільки відложена на якийсь час", значить, що Найвищий Суд може незабаром таки видати рішення в справі апеляції трьох колишніх дорадників президента Ніксона.

ЛЕҐЕНДАРНИЙ ДУБ

Київська „Молодь України" інформує, якими правіковими леґендами оточений дуб і з якою великою пошаною гляділи на нього люди. Ще споконвіку народи поклонялися йому, шанували за його міць, за „вміння" довго жити. Дубові приписували чудодійні сили, складали про нього леґенди, міти і пісні. Римляни називали його „Юнґласом" — юпітеровим плодом. Верховному богові Юпітерові вони присвячували це дерево. В давнину у Греції незвичайні властивості приписували дубам.

До нього йшли у визначений час і слухали про що шепотіло його віття, бож за леґендою, воно розповідало цьому, що його слухав, про його життя, про майбутнє. Для греків гілка дуба була символом сили і знатности, а вінками його вшановувано воїнів за відвагу. Дуб вони присвячували богові світла-Аполлонові. З дубом тісно було пов'язане і життя слов'ян. Вони його називали перуновим деревом — в честь бога грому і блискавки Перуна, там приносили свої священні жертви, під ним збиралися на урочисті наради мудреці.

І хоча проминули сторіччя — зацікавлення ним не минає. Сьогодні є 600 родів дуба. З найбільш поширених — це болотний і чорний, червоний і гірський, кам'яний і пухнастий, корковий і грузинський, віргінський і черешчатий і т.п. Поліські ліси їх нараховують до 90 видів. Дуб у перші роки росте дуже поволі, набирає сили, а потім починає рости по пів метра і більше на рік і товщає буквально на міліметри. Тепер найстаршим дубом в Европі, бож йому минуло більше двох тисяч років, вважається Стельмужський, що росте в Литві. Вісім століть віку-Запорізькому дубові, що знаходиться в селі Верхня Хортиця вполизу Запоріжжя. У Калінградській області відомий Ґрунвальдський дуб, що пригадує собі часи, коли польські та російські та російсько-литовські війська розгромили тевтонських лицарів. Є і дуби — патріярхи на Поліссі, зокрема в Тригір'ї, над Тетеривом, їм близько 700 років.

ВІТАЄМО ГОЛОВУ і ЧЛЕНІВ КРАЙОВОЇ ПЛАСТОВОЇ СТАРШИНИ
із Їхнім вибором на XIII-му Крайовому Пластовому З'їзді ЗСА та бажаємо якнайкращих успіхів у праці для добра Пласту та всього Українського Народу.

25-ий Курінь Уладу Старших Пластунів „Чорноморці"

Курс української мови середнього рівня в Гарвардській літній школі 1977 р.

(Д-р Богдан Струмінський, Гарвард) — Метою курсу є познайомити учнів із українським мовленням сучасних освічених і думаючих українців в УССР, включно з такою частиною еміґрації, яка представляє подібний тип мови (наприклад, деякі автори східньо-українського походження). У виборі читань буде матеріял, писаний не раніше, як у 1950 р. Особлива увага приділяється авторам українського самвидаву. Хоча східньоукраїнському типові мови віддається, таким чином, перевага над західньоукраїнським, найчастішим на еміґрації, проте східньоукраїнська мова приймається не безкритично. У потребі, даються коментарі про московщення і вульґаризацію української мови цього типу (особливо в УССР). Отже, вибирається середній курс між Сціллою совєтизації і Харібдою еміґрантизації.

Від студента очікується бодай приблизного розуміння читаного тексту на всякі теми, знання основної граматики і змоги вести принаймні елементарну розмову по - українськи. Тексти будуть читати студенти; вони будуть перекладані на англійську мову усно і письмово і коментовані щодо змісту, граматики і стилю при допомозі викладача. Писатимуться граматичні вправи і розповіді в клясі і як домашні завдання.

Рекомендується відвідування мовної лябораторії і прослухування плівок до елементарного курсу української мови проф. Асі Гумецької для закріплення основної граматики і лексики.

Головні довідники, придатні для курсу, такі:

Граматики

А. П. Медушевський, Р. Г. Зятковська, Граматика української мови, Київ, 1963 (по-англійськи).

А. Гумецька, Елементарний курс української мови, (по-англійськи; машинопис в УНІГУ).

Б. Струмінський, Українська мова для початківців, (по-англійськи; машинопис в УНІГУ).

Словники

К. Андрусишин, Й.Кретт. Українсько - англійський словник, Торонто, 1957.

М. Подвезько, М. Балла, Англо-український Словник, Київ, 1974.

К. Баранцев, Англо-український фразеологічний словник, Київ, 1969.

Г. Голоскевич, Правописний словник, Ню Йорк, 1962.

Джуді Комар шукає коріння свого роду

Лейквілл, Мінн. — У місцевій газеті появився лист пані Джуді Комар, в якому вона звертається з проханням до людей, обзнайомлених з історією її родини, щоб вони подали їй інформації, які допомогли б розшукати коріння її походження. Текст листа звучить: „Я стараюся віднайти коріння мого роду. Я, Джуді Комар, хочу довідатись про історію родини Миколая Івана Комара. Народився він в Україні 1880 року. Одружився зі Софією Гобартіґ, народженою в 1887 році. Їхній син Миколай, мол., народився 6-го червня 1917 року в Нешенік Стейшен, а охрищений був 1-го липня 1917-го року в Раритані в слов'янській церкві св. Йосифа. Мені нічого невідомо про їхнє раннє життя, про місцевості, де вони народилися, шлюби чи їхній приїзд до Америки. Якщо б в когонебудь були якісь відомості про українців, які приїхали до Америки у вчасних 1900-их роках, прошу мені написати. За найменше зусилля буду вдячна". Джуді Комар Вілліс. Route 2, Box 260 W., Lakeville, Minn. 55044.

Другий Хоровий Семінар КУК відбудеться від 2 -16 липня 1977

Заходами Провінційної Ради КУК Онтаріо в часі від 2 до 16-го липня ц.р. відбудеться 2-ий двотижневий Хоровий Семінар Української Музики в Канаді. Семінар відбудеться у Анкастері біля Торонта, де минулорічний семінар — завдяки високим кваліфікаціям професорів — викладачів — увінчався повним успіхом при участи 37 диригентів і любителів хорового мистецтва.

Число учасників, з уваги на приміщення, обмежено до 40 осіб, тому проситься всіх зацікавлених заздалегідь зголошувати свою участь і звертатись по інформації відносно програми і коштів до кінця березня ц.р. на адресу відповідальної за організацію семінара п-і О. Глібович: Ukrainian Choral Seminar KYK, 1350 Indian Grove, Mississauga, Ontario L5H 2S6.

НАД ЦІЛЮЩИМИ ВОДАМИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

женні за 22,000 долярів і вже вспів, завдяки жертвенности своїх членів, сплатити половину цієї суми. На площі має стати великий будинок Осередку, в якім, крім церковної залі, будуть приміщення, необхідні для розгорнення діяльности Осередку.

Довідуємося, що наші громадяни мають тут вже 40 власних домів, між ними сенатор Юзик, панство Тимошенки, Різники, Гайваси та інші. Є також в посіданні українських громадян один гарний мотель та доми з кімнатами для винайму. Місцева українська громада постійно зростає. Дехто поселюється тут на постійно, інші приїздять на довший час чи коротший побут. Ця місцевість особливо догідна для старших громадян з огляду на можливість лікування (артретизму) та інших недуг. Але всякому, кому на це дозволяють фінанси, добре є приїхати в зимову пору опалюватися на сонці та купатися в теплому озері чи на поблизьких морських пляжах.

Маючи відданих справі та висококваліфікованих провідників, „Український релігійний і культурний Осередок ім. св. Андрея" є дуже важливою і корисною українською станицею на соняшній Фльориді.

З України наспіла сумна вістка, що відійшла у Вічність у родинному селі Денисові на Тернопільщині, на 91-му році життя

ІВАННА з БОРОДІЄВИЧІВ БЛАЖКЕВИЧ

видатна дитяча письменниця, учителька й громадська діячка.

Замість квітів на Її могилу складає 100.00 долярів на Фонд Катедри Українознавства при Гарвардському Університеті.

Д-р МИКОЛА ГРУШКЕВИЧ, сестрінок

Ділимося з Українським Громадянством вісткою, що дня 8-го квітня 1977 р. в Кембрідж, Англія, відійшла у Вічність

Д-р СТЕФАНІЯ з ТУРКЕВИЧІВ ЛУКІЯНОВИЧ

КОМПОЗИТОР і МУЗИКОЛОГ

ПОХОРОН відбувся дня 14-го квітня в Кембрідж.

Д-р НАРЦИЗ ЛУКІЯНОВИЧ, чоловік
ЗОЯ ЛІСОВСЬКА-НИЖАНКОВСЬКА і
Д-р СВЯТОСЛАВА ЛУКІЯНОВИЧ-ФІЛІП, дочки
ОЛЕГ НИЖАНКОВСЬКИЙ і Д-р РОБЕРТ ФІЛІП, зяті
РОМАН і ЛАДА НИЖАНКОВСЬКІ, внуки
Родина в Україні і закордоном

Нехай чужа земля буде Їй пером!

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.
влаштовує
АВТОРСЬКИЙ ВЕЧІР УЛАСА САМЧУКА

- Слово про автора виголосить Д-р ОСТАП ТАРНАВСЬКИЙ.
- Твори читатимуть — артистка ВІРА ЛЕВИЦЬКА і артист ЯРОСЛАВ РУДАКЕВИЧ.

Субота, 7 травня 1977 р., год. 6-та веч. в залі УСО „Тризуб"
при 4932 Н. Брод вул., ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па.

ВІДБИВАНКОВИЙ ТУРНІР
ЗА ПЕРШЕНСТВО СУАСТ-Схід 1977 Р.
У ГРУПАХ:
ЮНАЧОК, ЮНАКІВ, ЖІНОК та МУЖЧИН
Неділя, 8 травня 1977 р., год. 9-та рано
На чотирьох площах
Columbia High School
(ріг Parker Ave. and Valley St.)
у Мейпелвуді, Н. Дж.

Пригадується — реченець зголошень до дня 2-го травня 1977 р., включно, на адресу господаря Турніру:

Ukrainian Athletic Ass'n
690 Sandford Avenue, Newark, N.J. 07106

РОЧЕСТЕР, Н. Й. РОЧЕСТЕР, Н. Й.
ЗАХОДОМ МІСЦЕВОГО ВІДДІЛУ УККА
відбудеться
МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА-РЕФЕРАТ
з прозірками п. ЯРОСЛАВИ СТЕЦІВ на тему: „Розвиток укр. культури — мистецтва від Мадлену до сучасности".
Неділя, 1-го травня 1977 року, год. 4-та по пол.
в Saint John Fisher College, Science Bldg. S-141
ВСТУП ВІЛЬНИЙ.

„ХАРАКТЕРИСТИКА ІСТОРИЧНОГО РОЗВИТКУ В РУСИНІВ-УКРАЇНЦІВ УГОРЩИНИ І СПРОБА ЇХ ДЕНАЦІОНАЛІЗАЦІЇ"

— доповідь **д-ра ВІНКЕНТІЯ ШАНДОРА**

в програмі триденної Наукової Конференції в Гарвардському Університеті, присвяченої розглядові культурних, соціяльних і національних рухів колишньої Австро-Угорщини.

30-го квітня 1977 р., о год. 2-ій по пол., в семінарійній залі УНІГУ

Миряни Нюарку, Ірвінґтону та околиці!
ТОВАРИСТВО ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ ПОМІСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ — ВІДДІЛ НЮАРК-ІРВІНҐТОН
при співучасті
МАРІЙСЬКОЇ ДРУЖИНИ і Б-ВА СЛУГИ БОЖОГО АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО
влаштовує —
ПАТРІЯРХАЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ з Мистецькою Програмою
В неділю, 1-го травня 1977 р., год. 4 по пол. в залі Українського Народного Дому
140 Проспект Авеню, ІРВІНҐТОН, Н. Дж.
ДОХІД ПРИЗНАЧЕНИЙ НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД
Квитки 5.00 дол. для дорослих, 2.00 дол. для молоді. Просимо замовляти квитки телефоном 761-4241. Всіх Мирян Нюарку й околиці запрошує —
КОМІТЕТ

Звернення УСК-у Ню Йорк до Українців у Poughkeepsie, Kingston і Околиці!

В неділю, 1-го травня 1977 року — УСК Ню Йорк
РОЗІГРАЄ МИСТЕЦЬКІ ФУТБОЛЬНІ ЗМАГАННЯ ПРОТИ
Germania Blue-White S.C. Poughkeepsie, N.Y.
на площі противника: Germania Recreation Area
Overlook Road and Degarmo Road, Poughkeepsie, N.Y.

Вказівки доїзду на площу (з сторони Ню Йорку): Taconic Parkway North to Route 55, Exit West, approximately 4½ miles to second light, turn right on Overlook Road and go straigth to the field. Для додаткових інформацій телефонуйте до: Germania Hall (914) 471-5710.

Початок змагань 3-тя година по пол. Передзмаг резерв год. 1-ша.

Управа УСК-у Ню Йорк прохає українців, замешкалих в околиці місця змагань, приїхати і духово піддержати українських змагунів у їхньому поході до здобуття першого місця своєї дивізії та повернення до Major Division G.A.F.A.

Минулої суботи, 23-го квітня 1977, УСК Ню Йорк переміг DSC Brooklyn 1:0 (Ворота — Вас. Каздоба) і тим закріпив свою першенську позицію в табелі (13 гор, 8 виграних, 0 програних, 5 нерішених, ворота 27:8, точки 21:5) тимбільше, що Lithuanian AC, на другому місці, здобув тільки нерішену 0:0 проти Turk.-Am. SC. В дуже важній колюмні втрачених точок УСК має різницю п'ятьох точок у свою користь. УСК має ще до розіграння 5 змагань і потребує 6 точок для математичного закріплення мистецтва. (УСК Резерва — DSC Brooklyn Резерва 2:2).

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. Побратима Михайла Шавали
Поручника УГА
на Фонд Українського Воєнного Інваліда через Відділ ОбВУА в Нюарку, Н. Дж., зложили:

по 20.00 дол. — д-ри Лідія і Лев Голінаті, Дарія і Ігор Зєлики, Орися і Юліян Охримовичі, д-р Ірена і Зенон Терлецькі, Таїса і Ярослав Турянські;

по 10.00 дол. — Стефанія Андерсон, Таїса і Петро Богданські, Степаніда і Іван Зєлики, Ірена Кочержук, Ольга і Юліян Муссаковські, Ірена Небелюк, Галина Підлуська, Омелян і Іван Питван, Ольга і Богдан Поповичі, Любомир Рудзінський, Марія Семанишин, Віра і Володимир Яворські;

по 5.00 дол. — Богдан Дацківський, Теодор Марущак.

ОбВУА, Відділ в Нюарку:

Замість квітів за Побр. Миколу Бойка	$25.00
Замість квітів за Побр. Михайла Шавалу	25.00
Василь Кузик	10.00
Разом	$290.00

Всім Жертводавцям щиро дякує —
УПРАВА ВІДДІЛУ ОбВУА

СПИСОК ч. 1.
зібраних пожертв на кошти похоронів
сл. п. Никифора Щербини
Склали Приятелі і Члени ОУП „Слово":

Раїса і Григорій Костюк	$25.00
Лідія і Володимир Магун	25.00
Святослав Гординський	20.00
Н. Н.	20.00
Нестор Угера	20.00
Остап Тарнавський	20.00
Д-р Богдан і Ольга Фараонів	20.00
Іван Керницький	15.00
Володимир Барагура	10.00
Стефанія Диба	10.00
Вадим Лесич	10.00
Леонід Лиман	10.00
Разом	$205.00

Дальші ласкаві пожертви просимо висилати на адресу:
Literary Fund "Slovo", Selfreliance, No. 3727
108 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
За Комісію ЛДФонду ОУП „Слово":
Гр. Костюк, голова Ів. Керницький, фін. секр.

ТОРОНТО
Неділя, 8-го травня 1977 року
Заля Українського Дому
Вулиця Крісті ч. 83
Початок — год. 4-та по пол.

ТЕАТРАЛЬНА СТУДІЯ МОЛОДІ при „ТЕАТРІ у П'ЯТНИЦЮ" у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па., під мист. кер. ВОЛОДИМИРА ШАШАРОВСЬКОГО

ЯРОСЛАВ КЛИМОВСЬКИЙ
Е Л Е К Т Р А
П'єса за старогрецьким мітом у двох діях, трьох картинах.
Драматургічне опрацювання і постава: ВОЛОДИМИР ШАШАРОВСЬКИЙ. Асистент режисера і сценограф: РОМАН О. ШВЕД.
Музична ілюстрація: МИХАЙЛО ШКВАРКО. Картини-з'яви: СОФІЯ ЛАДА. Костюми: ЮЛІЯ ШАШАРОВСЬКА.
Інспектор сцени: МИХАЙЛО КОСТРИЦЬКИЙ.

ДЕТРОЙТ
Неділя, 22-го травня 1977 року
Заля Fitzgerald Auditorium
Ryan Rd. and Nine Mile
Початок год. 3:30 по пол.

Шевченко — народний поет

У неділю, 20 березня ц.р. заходами Відділу УККА в Міннесоті відбулася святочна Академія присвячена пам'яті Тараса Шевченка. В цей день у всіх православних церквах відслужено панахиду за нашого славного поета. На гарно удекорованій сцені в українських народних строях, в чудово вишитих сукнях і сорочках виступали всі учасники мистецької програми. Місцевий хор ,,Дніпро'' виконав ,,Заповіт'' Шевченка в музичному оформленні Кирила Стеценка. Голова УККА мгр Люба Менжега в своєму вступному слові підкреслила що в березні кожного року могила Прометея України біля Канева над Дніпром стає прибіжищем українських душ. З усіх сторін світу, де лише живуть українці їхні думки й почуванних линуть туди. З відчуттям твору Галина Левицька продеклямуваяа ,,Причинну'' — Т.Шевченка. Проф. Володимир Анастас в доповіді ,,Тарас Шевченко, як народний співець'' — подав уривки з творів Шевченка, в яких поет возвеличував нарід, з якого вийшов, якого любив і за який страждав. Леся Галицінська продеклямувала вірш невідомого поета з України ,,116 років, як затихла Кобза''. Молодий, але вже знаний піяніст Петро Цареградський виконав Шумана ,,Уривок з карнавалу'', А.Татарин продеклямував Т.Шевченка ,,Розрита могила''. На закінчення програми хор ,,Дніпро'' під керівництвом от. протод. Миколи Бриня і акомпаньяменті Петра Цареградського виконав низку пісень на сл. Т. Шевченка. Під час повторення останнього куплету ,,Реве та стогне...'' диригент звернувся до залі з проханням співати всім і це було маєстично. Хто як умів, співали всі, як розбурхані Дніпрові хвилі, що б'ють о береги. Хвилі любови до рідного краю, рідної пісні до любимого поета Кобзаря України.

Валентина Єрмоленко

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ДОПОВІДЬ МАРТИ ТАРНАВСЬКОЇ

Ню Йорк. — В суботу, 30-го квітня ц. р., о год. 5-ій по полудні тут в Домівці СУА при 108 2-га евеню відбудеться заходами редакційної колегії журналу ,,Наше Життя'' доповідь Марти Тарнавської (члена редакційної колегії) на тему: ,,Попелюшка, що її запросили на королівський баль'' — гутірка про літературу та її місце в еміграційнім українськім суспільстві.

УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ В НЮ ДЖЕРЗІ НЕ ВІДБУДЕТЬСЯ

Координаційна Рада Відділів УККА стейту Ню Джерзі повідомляє українське громадянство, що згідно з рішенням Загальних Річних Зборів, запланований 4-ий Український Фестиваль на день 4-го червня 1977 року в Гарден Стейт Артс Сентер в Голмделл, Ню Джерзі, не відбудеться з огляду на непередбачене обмеження бюджету з боку ,,Артс Сентер'' та ,,Гайвей Авториті''.

,,ЛІСОВА ПІСНЯ'' ЛЕСІ УКРАЇНКИ ПО-БІЛОРУСЬКИ

,,Мости братерства'' об'єднують у ,,дружньому спілкуванні'' всі ,,братні'' республіки, — пише київська ,,Літературна Україна''. В Білорусії на протязі 1970-1975 років надруковано 13 книг українських письменників, поміж ними білоруський читач познайомився з драмою Лесі Українки ,,Лісова Пісня''. За статистикою збірника ,,Даляглядіь'' у білоруській республіці українська література займає друге місце...після російської.

Успіхи нашої молоді

Велике признання належиться молодій Любі Дмитрик, яка у березні ц. р. здобула перше місце у конкурсі природничих студій. Цей конкурс включав 450 учасників з 10-12 кляс середніх шкіл у північній частині стейту Огайо. Кожний учасник мав закінчити експеримент, пов'язаний з інженерськими чи природничими студіями. Люба Дмитрик представила суддям експеримент про біологічний ритм, і як першу нагороду, отримала чек на 500 дол.

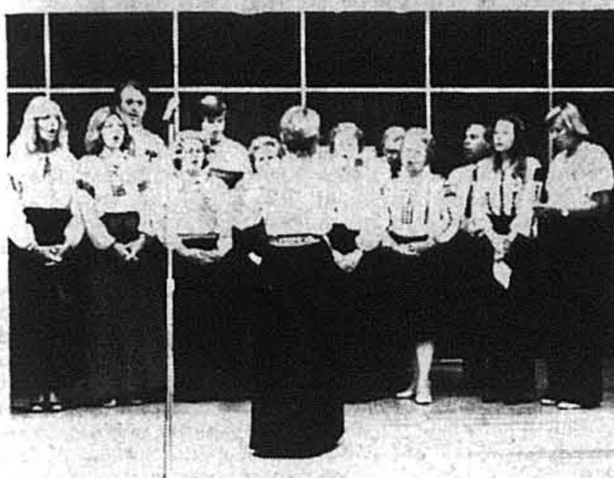
Люба Дмитрик закінчила суботню „Рідну Школу" з відмінним успіхом і є активною сумівкою при Осередку СУМ ім. Тараса Шевченка в Пармі. Огайо, де вона перейшла всі сумівські зобов'язання, не оминаючи щорічні сумівські таборування. Перейшла вишкільні табори з визначними успіхами і тепер є впорядницею 11-го ступеня. Провадить систематично сходини з роєм, приготовляючи молодших сумівців на той шлях, яким вона мандрувала. В додатку, вона акомпаньює на фортепіяні при дівочому хорі „Мрія".

Цього року Люба Дмитрик кінчає середню школу Парма Сеньйор гайскул з визначним успіхом і думає продовжувати студії мистецтва в Клівлендському Інституті Мистецтва.

Люба Дмитрик є членом 240-го Відділу УНСоюзу.

Управа Осередку СУМА ім. Т. Шевченка, Парма, Огайо

Перше в історії Джорджії вшанування Тараса Шевченка

Хор Асоціяції Українців Джорджії співає під час імпрези в поклоні Т. Шевченкові в Атанті

Атланта, Дж. (В. Боровський) — Заходами Асоціяції Українців Джорджії відбулася в Атланті 20-го березня ц. р. спеціяльна імпреза присвячена пам'яті українського національного пророка Т.Шевченка. Проводив нею адвокат П. Слоньовський. Розпочато її ,,Заповітом'', який відспівав хор дорослих під дириґуванням Ольги Цегельської-Кордуби. За фортепіяном був Джіммі М.Гаррис, який акомпаньював і при дальших виступах хору.

Доповідь про Т. Шевченка виголосив Андрій Папіж з Міннеаполісу, який працює над своїм докторатом тут, на Емери університеті. Відтак хор Української Суботньої Школи під дириґуванням Ярусі Гайдук проспівав пісні: ,,Привіт, Тобі Тарасе...'' і ,,Тече вода...'', а тоді школяр Павло Дзіковський сказав вірша: ,,Учітеся брати мої'', а Марта Фолтин: ,,Обніміте, брати мої''. Після цього, черґуючись, 12 учнів і учениць продеклямували поему ,,Іван Підкова''.

Ольга Цегельська-Корлуба і Д. Лозинський проспівали дует: ,,Думи мої, думи мої...'' По них Кери Александер продеклямувала англійською мовою вірш,,Нащо мені чорні брови...'' Опісля хор дорослих виконав пісню: ,,Реве та стогне Дніпр широкий...'', а Д. Лозинський з глибоким відчуттям продеклямував вірш: ,,Мені однаково...''

Милою несподіванкою був сольовий виступ Вероніки Цегельської з Філядельфії, яка чудово проспівала три пісні (,,Вечір'', ,,Одарка'' і ,,Женці'') під супровід на фортепіяні своєї талановитої дочки Ольги і за це її удостоєно рясними оплесками і китицею пишних рож, що їх їй піднесла маленька Юля Йодер. Останнім, промовисто англійською мовою, продеклямував Крис Александер уривок з поеми: ,,Суботів''.

Ця перша, цього роду українська імпреза зібрала біля сто осіб, включаючи сюди і дітей. Закінчено українським національним гимном,що його проспівав хор дорослих.По імпрезі приявні мали нагоду мило провести час у гутірках за кавою і солодким печивом. Про це належно под бало наше жіноцтво.

Приємно було почути від одного молодика зі співаків, — який був мусів виписати українські слова пісень латинськими буквами, бо сам він слабо розуміє українську мову, — що він бажає, щоб це не була для нього остання нагода співати в українському хорі. А дочка однієї мами-українки з Канади, заявила, що їхня родина може дати для хору 3-4 співаків. І хоча вони майже не говорять по-українськи, то це для них не буде перешкодою, бо вони вивчатимуть текст пісень і вимову українських слів.

Особливо зворушлива є думка,що Т.Шевченка шанують не тільки українські в'язні по совєтських тюрмах і кацетах, які терплять за свою вірність українським і вселюдським ідеалам, але також, коли його славне ім'я і його нарід популяризуються у широкому вільному світі. Цим, ми з ними служимо одній цілі — боротьбі за кращу майбутність України і людства. На це ми і є у вільному світі, щоб бути речниками поневоленої України і оборонцями людських прав усіх покривджених народів.

Тут ще варто згадати деякі події, які зайшли в останніх тижнях. У щоденнику ,,Ґвінетт Дейлі Нюз'' з 6 березня ц. р. появилося дві статті, що їх написала журналістка Бренда Тейлор п. з. ,,Україна в Джорджії'' і ,,Віднова віри в нашу країну'', цебто в Америку. В цих статтях, — які мають кольорову світлину української учениці — Крисі Темпел, — вона живо і дуже прихильно описала своє інтерв'ю з двома сестрами: Надією Дзіковською, Оксаною Фултон і їхнім братом Андрієм Тимчуком, які спочатку, збираючи свої діти на науку української мови, дали початок постанню української школи, що тепер міститься в приміщенні римо-католицької церкви св. Патрика в Норкросі, передмістю Атланти. В цій церкві 9-го квітня м.р. відбулося свячення пасок для тих українців, які собі того бажали. Парох тієї церкви ставиться прихильно до українців і їхніх починів. У великодньому бюлетеню тієї церкви, ч.4 з 1977р., появилася стаття Надії Дзіковської п. з. ,,Великодні звичаї в Україні'', яка прикрашена світлиною, на якій видно кошик з паскою і крашанками та вишиваний рушник.

Дня 27-го березня ц.р. старанням відділу Союзу Українок, який знаходиться в стані організування, відкрито в Гілтон Готелі в Атланті виставку українських писанок, показом способу їхнього писання. Моменти з цього було показано того ж вечора на телебаченні двічі з дуже прихильним коментарем. У щоденнику ,,Атланта Конститюшен'' з 7-го квітня ц.р. про цю виставку і красу українських писанок згадано в статті журналістки Д. Твайт п.з. ,,Фарбовання яєць на Великдень''. Ця згадка була ілюстрована двома світлинами, одна з них була кольорова.

Представники УВУ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

у в Аккорді, Н. Й., та стрінуться особисто з деякими особами, які в минулому виявляли велике зрозуміння до фінансових потреб УВУ.

Перед від'їздом до Чікаго представники УВУ зустрінулись в суботу, 23-го квітня, на короткій розмові з членами Фундації УВУ та поінформували їх про ціль їхньої поїздки. Зустріч, у якій взяли участь проф. Петро Ґой — голова Фундації, мгр Теодор Воляник, д-р Іван Сєрант, мгр Іван Буртик, проф. Василь Лучків, інж. Микола Турецький, мгр Атанасій Кобрин і ред. Володимир Левенець, хоч і мала діловий характер, перетворилась вкінці на товариську гутірку, в якій гості і члени Фундації, які себе взаємно знають з давніх ,,добрих'' мюнхенських часів, обмінялись думками про справи Українського Вільного Університету, який хоч і перенісся тепер, завдяки фінансовій піддержці Патріярха Йосифа, до нових приміщень, але потребує постійної фінансової допомоги української спільноти, щоб вдержатись на поверхні і держати крок з розвитком не тільки української, але також світової науки. Мгр В. Дідович поінформував членів Фундації, що дирекція УВУ нав'язала зв'язки з німецькими урядовими чинниками, зокрема кураторією вищої освіти при міністерствах культури в Бонні й Мюнхені, від яких надіється в будучому одержати фінансову допомогу. Очевидно, німецькі чинники не фінансуватимуть усіх проєктів УВУ, але треба надіятись, що їхні дотації покриватимуть одну третю бюджету УВУ, який становить 250.000 німецьких марок, приблизно 100.000 долярів. 15 відсотків бюджету покривають студенти, з чого оплачується професорський склад, а решту, бодай 50-60.000 долярів мусить дати українська спільнота на поселеннях. Мгр В. Дідович зокрема відмітив, що якщо б українська громада систематично піддержувала УВУ, то відношення німецького федерального і баварського провінційного урядів напевно було б прихильніше. Він заохочував студентів приїжджати, зокрема в літніх місяцях, на студії до УВУ, з яких українські студенти дуже багато користають, бо Український Вільний Університет є вже сьогодні своєрідним европейським центром культури, а студії включають також поїздки до сусідніх европейських країн, відвідини українських центрів тощо.

Перед відлетом до Чікаго гості в супроводі деяких членів Фундації УВУ відвідали Українську Православну Кредитову Кооперативу і Кредитову Кооперативу ,,Самопомочі'' та зустрінулись там на короткій розмові з членами дирекцій. При тій нагоді дирекція Кредитової Кооперативи ,,Самопоміч'' запевнила обидвох представників, що уділятиме зі свого фонду 500 долярів кожного року на допомогу для УВУ в надії, що постійна допомога має подвійну вартість.

ВІДБИВАНКОВИЙ ТУРНІР ОСЕРЕДКІВ СУМА

Ірвінгтон, Н. Дж. — В суботу, 30-го квітня ц. р., у приміщеннях Кін коледжу в Юніон, Н. Дж., відбудеться відбиванковий турнір дружин СУМА з Бостону, Пассейку, Ню Йорку, Рочестеру, Філядельфії і Ірвінгтону. Господарем турніру є Осередок СУМА в Ірвінгтоні.

Гри розпічнуться точно о год. 9:30 вранці. Після турніру відбудеться в приміщеннях Українського Народного Дому при 140 Проспект евеню церемонія роздач винагород, прийняття і товариська забава.

ТАРЗАН, Ч. 7746. Клеопатра притомна

Вона починає рухатися, майоре... Ми врятували її саме в час... Ой-ой!

О, гаразд... Може тепер Клеопатра розкаже нам чому вона опинилася серед пустині...

Де я?... Напевно знову находжуся у світі мрій, з якого старалася втекти!